

Engur minn hefur oft til ætluðs laga minna, en einum þó til forældra minna
 og bróðra - systur minna dóu svo ungar að aldri að ég hefði lífið að elskert og þeim
 að segja; ömur ló 3^{ja} ári og löngu áður en ég fæddist, en hin vanda is ári og andadist
 þegar ég var 5. ári; hefði hún verið stöðugt frá berntu á milli og minn leigjandi á
 þann ári er ég hefði elskad minna hana. Hefu þeir þó aldrei og sesselja.

Bróður minn var Þóraldur (er var 10. bróðir minn) og ólust þeim allis upp í Sýða Seli,
 enna Þjarni, sem fór 5 ára ári að aldri til fæðnaðs systur okkar, Þórníðar, dóttur
 laupdóttur í Gots og manna hennar, Þjarna Gótsbindara, Þjórnsonar og ólust hana
 síðan upp hjá þeim á gótt hjónum. Þórníð, andadist 28. Okt. 1878, 8 ára að aldri, en
 Þjarni Gótsbindari 16. nóv. 1888, nál. átt ára. -

Þjarni bróðir minn var einn fróðsta í skóla, heldur að einu þeirra, en fóstur hana var
 veitt henni og minn hún hefði verið fændu góð, þó Þjarni gamli var fjölfæddur miður,
 góðgjarn og vitur og það var Þórníð, kona hans einu er; það veiddur þá að hafi ást, að
 þingi Þjarni hafi fengið holla og góða fróðsta, þar sem hann var á gótt barn. Hann er
 minn laupstéid og til veitlaka, enda var hann vel að sér og framfarir á milli vel gefinn,
 framselur og fróður alls hins besta, en minn hafi fengið kynni af þeim henni.

Hefi ég lífið þessa að nokkru gætt á milli á milli.
 Elskur okkar bróðra var þá aldrei, né henni 11 árum aldri en ég, þó Þórníð og Símun
 en eftir mig Þórníð og Trólfur.

En mér er í minni áhrifi forældra minna í þess, að við fengjum það góð og holla
 fróðsta í Kristinnu hennar bróður og að þá hefði er þá fengið við ráðið í góðu síð-
 fæddi, en þá var mi eltri und lausid að leiða sér, sem ég var: Skirðingur í
 stöfi, uppá hatta samur og svalfella, enda leiddur mið leiðfélaga minna, sem
 síðt var eltri, en þó var ég hlýðinn og þótti svo veit min forældra minna, að ég vildi
 elski gæra þeim neitt á milli. Hinn vopur stíldi ég eigi ávald ugn vel hefur sémi og
 stjórnsemi fæðnað okkar, né nákomni og umhyggju miðna okkar. Það er and veiddur, að
 lífi en svo, að minn hafi ráðstafað þessu þessu til í upphelli svo „efnið og unglings“, sem
 minn fannst ég vera. En illa félt mér að veida að láta meðan: Er organdi og heid, á

þess aðri seju eða gæði væri við of soðlaugðstími var ég, að ég glepruði eigi
 mottöstin, sem settist einn og þungt farg á huga minn. Þótt þetta sé þó brestur
 mér" og kveði: að þessum öllum áundisrymum, eftir nokkrum dögum, vildu eða mándi:
 hvíla þú, þú og þessir! Sem átt leiki á mér einum og þá um áttum. Þú
 vart þess var, hjá þínum eldi, einn um vinnu þínnu og þessu fólki út: þó, að
 ég vort, "því þú ert þetta". Þetta er ég viss, um þú var mér allt á undan en holti: Ég
 vart upp við mér og montum - of lengi!

Það var dafnir verra móður okkar, að kalla okkur alla, mig og þó bróður minn, en
 yngri voru - en sömu verra þessu hús þess: sínum hús með þó, sem aldri voru -
 saman fram í eldhúsi á mánan hús matreiðslu: kvöldverðum. Söktum við þá
 sinn í hverjum hvals-lidnum, en notadur voru sem stólar, þess þess voru
 engin hús á húsitum, nema "þú" á húsit "hassla gestum þú á sítt" á, sem
 og klíttum meðfram öllum veggjum stofunnar þess þess voru oft þess, þess
 holdur.

Við söktum svo í hvals-lidnum þessum og hlyddum við þess þess með illi og
 athygli á ótalmarper sögur, en móður okkar sagði okkur, lördum sölu og
 vers, þess allstona, f. l. megin og kvöldverðum Hallgríms Péturssonar
 sálma hans, kvæði og vísur, þ. i. m. Þess sálma og fl. Allt þá, en hús
 þess okkur um og sagði okkur las hús af minni fram og á blöðu eða bók,
 og hatti eigi við þess en við þessum þá allt þess um andi eiss og þess voru!
 gjálft, og úrþessu hús þá svo þess okkur að á hús okkur þess þess að lördum
 allt og þessum, og með hverjum einasta atviki er við lördum.

Man ég einn um þess in 8. kapitulu þess, en ég var lördum lördum, f. l.
 þetta in 1. gr. 3. kapitulu:
 "Reipur þess, að minninnu sem eldi svo gáðir, sem þess okkur að vers. Allis þess
 sína brestu og þess áttum þessu sá einhver þessum ley þess þess, þess þessum
 meir en þessum minna."

Og í 3. gr. seju svo:

"Sú almenna spilling manna er ein kaula þess þess, að þess þessu

elbi skynseminna til réttvar yfir vognumar."

Það var einn þannig þvæmt, sem mér þótti einn þvæmt í Kristnum föðnum, hvortveggi svo fagurt og niðilsvert, að ef eftir því óvilligad vori in öllu bali bálth. Annad atvikið var þetta:

"Þú reythu svo við nímgja þeim svo, sem þú veilt, að þannu breggi við þey."

ADP Þitt atvikið var þen Agnus þpánnarinn:

Þrotinn. Þetta mér hvorki upphelt né and efti, en láttu mig hafa minn deilda veid (þ. e. það, sem óþarfur er)

Og þá þóttu mér þessi heitvadi 4. Goddorsins fagnar og lardorsins viti:

"Heiða föður þinn og móður þína." Hvað er það? (úthyringin í Næringu):

"að vér elbi fyrirlitnum vora foreldra né þá sem yfir oss eru Godnir, elbi þá til veidi réttum, heldur þá í heidri hágunum, þjónnum þeim og hlýðnissem, elstnum þá og virðing veitnum"

Vitaulega fannst mér "Næring" óþarflega lang og er þitt að vera það, en síðan hefði óþóð og reynt, að það var hin hollasta þvæmta og óþarfur, að önnur Næring þvi fram. Það er 208 bladsíður, er stíffkast þvæmt:

- 1. Kapítuli, 2 Bl. - um gud og hans eigin leylika.
- 2. --- 15 " --- guds veit.
- 3. --- 13 " --- syndino.
- 4. --- 21 " --- endurlausnina.
- 5. --- 11 " --- áttunhverf og þri.
- 6. --- 62 " --- um stýldum. (Vér eigum að... Vær megnun elbi...)"
- 7. --- 28 " --- ráðarvæðing
- 8. --- 10 " --- hið síðasta ástand

Þodinn vörn 23 - sta alls
208

Stutt óþrjú hofu blöð danna Kristilýpta þvæmt þvæmta má m. a. þinnu í:

Hebr. brefs, 9, 27, - Matth. 25, 31-46. - Róm. 2, 16 og vingar.

Í Næringu vörn og margar þvæmtar "meit", a. 13. línu, b. 17 og c. 20. línu sta alls 30 línum;

er allar vörn atkvæðar til útsteyringa í efninu, en þessan er ekki greiður
 þessu eigi fornaðu barni þá heldur þau, sem gáfuð voru, um og at-
 hængul og var eigi vitanleg eitth þeirra barna, en fótdust líf þess flóttas!
 Hvernig sem lítið verður á þess, hvers áhrif þess þessan hefir þess í mig og lífnum allt, þ.
 er mér óhætt að segja, að í þeim tímum sem egi var að fót við að nema þau, voru þau
 mér hupstáð mig og horkornin; mátti þá einum þess þess, hverj. á tíð og ein tegni,
 þúar samföringur og innileik móðir okkar sýndi í þess, að kemna okkur þau og útsteyrn
 þess stundvi allar verða mér ávallt óþægjanlegar og sójurn þess, en þú sagði okkur
 í sambandi við fróð, þessu eit. Við þessum jafnvel framur, að hlýða á fróð þessu,
 sitja framur við arin hláðin, þess herra smarkid í eldnum, sem þau leyndi og
 sjá þína norðurljósa-litna loga á þessu fróð, en að fara út í hvaldun eða um
 þessu leyfi dags, í róbblinum, til þess að kemna okkur í Klaka fótum, Kyrtleggjum eða
 stánum í tyornum og fláðum þing um þessu.

Hefir mér þess oft komid til þess þess þessu þessu:
 Hvernig er þessu vand um má þessu á ostunskid: þessu er eppvaxandi Kyrtlósar?
 Heildi þess þessu svo mikla áhrifin í þessum efninu sem við gálta þessu þessu
 selstundin lífs síns?
 Þessu efi egi ósvart, en stórkrafa til hreyfnumur.

Forstalsen.